

19 oktober 2013: ilja

Na een "overheerlijke nacht" op een lekker dorgezakt bed, kruipen we steunend en kreunend naar beneden. We nemen plaats aan de ontbijttafel bij Silver home tezamen met een philippijns meisje. We praten gezellig over de philipiijnen en pakken daarna onze kleine backpacks in om voor een dag of 5 te vertrekken naar de Kathmandu vallei. Van andere Nederlanders hadden we gehoord dat pashupastinath een bijzondere plaats was. Hier worden crematies uitgevoerd langs de rivierbedding, iets wat best luguber maar tegelijkertijd ook fascinerend schijnt te zijn. Nou ja laten we maar eens gaan kijken. We trakteren onszelf op een taxirit en worden bij de ingang van het tempelcomplex, dat er bij ligt, afgezet. We lopen naar binnen en bewonderen het leven hier. Op een plein staan een aantal koeien, eromheen honderden duiven en langs de kant diverse hindoemensen in fraaie klederdracht. Ook zijn er heel veel bedelaars, mensen die geen benen of armen meer hebben, kreupel zijn of gewoon erg arm zijn. Het is heel erg om te zien. We worden achtervolgt door een soort gids die ons tickets probeert te verkopen, geen interesse zeggen we, maar hij weet van geen ophouden. We komen aan bij de ticketoffice en de entree per persoon is 1000 roepies. Dat is het dubbele van wat er in onze reisgids staat. Als we daar een opmerking over maken wordt ons verteld dat dat de prijzen per april waren, oh ja en dan ineens zomaar verdubbelen! Tja zegt de man.... Nu gaan we ons eerst eens beraden of we dit nog wel willen en of dit wel klopt. We weten als geen ander dat er nogal eens onofficiële ticketofices zijn, en we willen niet belazerd worden. Na wat te hebben rondgevraagd en rondgelopen te hebben blijkt de prijs toch echt zo te zijn. Hebben we dat ervoor over? We komen tenslotte niet voor de omliggende tempels, dat hebben we al zoveel gezien. We besluiten een omweg te vinden om bij de rivier te komen. Onze "gids" zegt dat ie ons wel kan brengen voor de helft van de prijs, zonder de officiële tickets. We bedanken vriendelijk en trekken de conclusie dat we zelf de weg dan ook wel kunnen vinden. Met de kaart in de hand lopen we rond, maar hoe we ook lopen, elke keer stuiten we op een ticketoffice. We lopen zelfs door de tuinen van mensen heen maar alles mocht niet baten. Dan geven we het maar op. We gaan verder naar een plaatsje dat boudha of boddnath heeft. Het schijnt een leuk en rustig tibetaans plaatsje te zijn waar je prima een paar dagen kunt vertoeven. Dat bleek een uitstekende keuze te zijn! We rijden met een taxi door ded rukke stad heen en worden afgezet bij een poort. Moeten we hier zijn? Ja zegt de chauffeur, je moet door de poort heen. We moeten 50 roepies betalen om er door te mogen, dus vragen we nog even voor de zekerheid aan de poort of we hier wel moeten zijn. Er wordt bevestigend geknikt. OK dan. We lopen door de poort en komen bij een grote stupa terecht met daaromheen allemaal leuke kleine Tibetaanse huisjes/winkeltjes. De sfeer is direct goed. We kijken onze ogen uit. Het is weliswaar een toeristische trekpleister maar het is zo'n oase net buiten de drukte. Op ons gemak gaan we op zoek naar een hostel. In de achterafstraatjes vinden we eindelijk een leuk plekje, lotus guesthouse. Een prima hostel, gelegen aan een moie tuin met brandschone kamers. De prijs is lekker goedkoop, dus we blijven hier de komende dagen. Nadat we onze spullen hebben opgeborgen lopen we terug naar de stupa, waar het een drukte van belang is. Ondertussen is het lunchtijd en lopen we een soort koffiешop binnen om de kaart te bekijken. Op het moment dat we weer naar buiten lopen komen we de nerelander met de egyptenaar tegen die we in

lumbini waren tegengekomen. We besluiten samen te gaan lunchen/koffiedrinken. Het is gezellig. We praten nog wat verder over politiek en wensen hen een veilige terugreis naar nederland en de Egyptenaar veel succes met zijn politieke carrière.

We lopen nog wat rond door het stadje en keren terug naar ons hostel om wat bij te komen van een enerverende ochtend en middag. Die avond gaan we op aanraden van de lonely planet eten in een klein Tibetaans restaurantje, dat gerund wordt door moeder en dochter. Het is er oud en versleten maar er hangt een hele goede sfeer. We bestellen de lokale specialiteiten. De moeder en dochter zijn echt schatjes en we smullen van onze gerechten. We mogen zelf onze rekening uitrekenen en we komen op een bedrag van 410 roepies voor een overheerlijke maaltijd, dat is echt schandalig goedkoop. We geven dan ook een royale fooi en beloven de volgende dag terug te komen. Dan is het bedtijd!